

Καλή μέρα παιδιά

τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα καὶ τὴν φιλέορτον διάθεσιν τῆς ῥωσικῆς κοινωνίας.

Ἄλλὰ πρὸς πλήρη ἐκτίμησιν τῆς ὄντως ἐπικῆς λαμπρότητος τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ πρέπει τις νὰ εὕρῃ τόπον εἰς τὰ ἐκατέρωθεν τῆς αὐτοκρατορικῆς σκηνῆς θεωρεῖα τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως κατὰ τὴν μεγάλην ἔαρινὴν ἐπιθεώρησιν. Τὸ πεδίον τοῦτο κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, μεταξύ τοῦ παροχθίου τῆς Αὐλῆς, τοῦ θερινοῦ κήπου καὶ τοῦ ἀπαισίου μεγάρου Μιχαήλ, τὸ ὁποῖον μένει ἀκατοίκητον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ τραγικοῦ καὶ μυστηριώδους θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου. Εἰς τὴν ἀπεράντον πλατεῖαν παρατάσσεται ὀλόκληρος ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρά. Εἰκοσιπέντε χιλιάδες κατ' ἐλάχιστον ὄρον καὶ πλειστάκις περισσότεροι ἄνδρες. Καὶ ἄλλα ἴσως κράτη ἔχουσιν ἰσάζιον τοῦ ῥωσικοῦ στρατόν, οὐδὲν ὅμως καὶ τὸν δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν γραφικὴν ποικίλιαν. Μετ' ὀλίγον θὰ παρελάσῃσι πρὸ ἡμῶν ὄλα αἱ φυλαὶ καὶ ὄλα αἱ πανοπλίαι τῆς ἀπεράντου καὶ πολυσυνθέτου αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τῶν ῥωμαντικῶν ἵπποτων τῆς φρουρᾶς, οἵτινες φαίνονται ἐξεγερθέντες ἐκ τάφων μεσαιωνικῶν, μέχρι τῶν ἡμιαγρίων Κιργιζίων τῆς ἀσιατικῆς ἐρήμου. Ἄλλὰ χιλιάδες στομάτων μεταδίδουσι τὸ πρόσταγμα : «Ὁ Αὐτοκράτωρ !» Εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκεῖνο φρίσσουν αἱ σημαῖαι καὶ συμπαιανίζουσι βροντωδῶς πᾶσαι αἱ μουσικαὶ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον : «Σῶζε, Κύριε, τὸν Τζάρον». Οὗτος προβαίνει βραδέως καλπάζων μετὰ τῆς στρατιωτικῆς του συνοδίας, εἰς τὴν ὁποῖαν διαπρέπουσιν ὑπὸ ποικίλας στολᾶς

οἱ εὐγενέστεροι καὶ ὠραιότεροι ἄνδρες τῆς Ῥωσσίας, οἱ πρέσβεις καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι πάντων τῶν κρατῶν. Ὁ μονάρχης παρελαύνει πρὸ τῶν ταγμάτων, ἡ δὲ Τζαρίνα ἀκολουθεῖ αὐτὸν ἐντὸς ἀσκεποῦς ἀμάξης. Κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἀντηγεῖ ἔτι βροντωδέστερος ὁ ἐθνικὸς ὕμνος, κατὰ δὲ τὰ διαλείμματα αὐτοῦ ἀκούεται ὁ καθιερωμένος μεταξὺ τοῦ Τζάρου καὶ τῶν στρατιωτῶν του διάλογος : «Καλὴ μέρα, παιδιά μου» — «Κάμνομεν, Μεγαλειότατε, ὅ τι ἤμποροῦμεν διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσωμεν».

[Ἔπεται συνέχεια]

VogüE

ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ ΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μητροφάνης Κριτόπουλος καὶ οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ φίλοι αὐτοῦ (1617—1628) ὑπὸ Μ. Ρενιέρη.

8ον. Σελίδες 114.

Ὁ κ. Μ. Ρενιέρης διὰ τῆς ἐν ἔτει 1859 ἐκδοθείσης παρ' αὐτοῦ βιογραφίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἐξιστόρει σπουδαιότατον γεγονός τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὴν ἀνάμιξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν πάλιν μεταξύ Λουθηρανῶν καὶ Καθολικῶν, ἧτις συνετάραξε τὴν Εὐρώπην κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα διὰ τε τῶν θεολογικῶν συζητήσεων, καὶ διὰ τῶν ὄπλων τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου.

Ὁ Λούκαρις, εἰς τῶν πολυμαθεστάτων ἱεραρχῶν, οἵτινες ἀνέβησάν ποτε εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, εἰς ὃν ἐκλήθη τῷ 1621 ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἀνὴρ ἐκπαιδευθεὶς ἐν Βενετίᾳ καὶ Παδούῃ, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὴν Γερμανίαν, Ὁλλανδίαν καὶ Ἀγγλίαν καθ' ὃν χρόνον αὐταὶ εἶχον ἀποτινάξει τὸν ζυγὸν τοῦ καθολικισμοῦ, διέλαμπε δ' ἐν αὐταῖς ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία, ἦν ἐνέπνευσεν ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ Λουθήρου, εἶχε συμπαθήσει πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν Διαμαρτυρομένων δι' ὃ καὶ ὡς πατριάρχης ἐν τε Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει ἐδεικνύετο εὖνους πρὸς αὐτοὺς καὶ πολέμιος ἄσπονδος τῶν Καθολικῶν.

Ὁ κ. Ρενιέρης βασιζόμενος ἐπὶ ἱστορικῶν πηγῶν ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Λουκάρεως ἐξέθηκε πάσας τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεις τῶν διαμαρτυρομένων κρατῶν, πρὸς τὸ δόγμα τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ἀποκλίνων, καὶ τὰ τῶν σχέσεών του πρὸς ἄλλους ἐν Εὐρώπῃ ἡγεμόνας καὶ ἱεράρχας Λουθηρανούς, μεθ' ὧν εὕρισκετο εἰς ἄμυστον ἀλληλογραφίαν, πρὸς τοῦτοις δ' ἐξιστόρησε τὰς ἀντενεργείας καὶ ῥηθιδουργίας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰησοῦιτῶν, οἵτινες πολλὰ δεινὰ ἐγάλλευσαν κατὰ τοῦ Λουκάρεως συκοφαντοῦντες αὐτὸν εἰς τὴν Πύλην, καὶ τέλος ἐπιτηδεῖως συνεργήσαντες εἰς τὸν θάνατόν του, ὅπως ἀναβιβάσωσιν εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον τὸν Κονταρῆν, τὸ σκεῦος τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐκλογῆς· διότι οἱ τε Καθολικοὶ καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἐζήτουν νὰ προσεταιρισθῶσιν ὑπὲρ ἐαυτῶν ἕκαστοι τὸ ὀρθόδοξον πατριαρχεῖον ὅπως